

DE TÀPIES A YMBERNON

CARLES HAC MOR

L'obra de David Ymberton fa pensar, i això és bo; i tanmateix no és pas una obra que vulgui fer pensar, i això encara és més bo. L'art d'Ymberton fa pensar en la intranscendència en l'art o en l'art com a cosa intranscendent.

Aquesta és, dit sigui pel broc gros, una característica d'un diguem-ne art nou, d'un art que va apareixent entre altres arts nous, ja que avui les diferents menes d'arts que van sortint de l'ou de sempre són molt contradictòries entre si, i això és absolutament bo. No hi ha una línia única en l'art actual, no hi ha cap dogma ni cap tabú: qualsevol tendència, ben nova o ben coneguda, pot ser benvinguda per tal com la llibertat, l'individualisme, ha abolit tots els cànons.

Després de tant de temps de cridar "Als cànons, canonades!", ara els artistes poden fer tot el que vulguin, a la manera d'algú o a la manera de ningú, ni tan sols d'un mateix, ja que el concepte d'estil individual (en el sentit que tenir-lo era una obligació) també ha estat arraconat: hom pot tenir un estil, en el qual pot anar evolucionant, o pot no tenir-ne cap, i fins i tot en pot tenir uns quants de simultanis i antagònics.

I aquest panorama és engrescador, amb la condició de no ser contemplat des de posicions ancorades en concepcions de l'art que no tenen res a veure amb l'art no pas emergent, sinó que ja ha emergit del tot, mal que hi hagi gent que no se n'ha volgut adonar.

David Ymberton practica la intranscendència, i això, és clar, transgredeix la transcendència

que sovint ha estat —i és— considerada immanent a l'art. En el seu cas, intranscendència vol dir manca d'intenció comunicativa i expressiva. Atenció!: no pas incomunicació i inexpressió, sinó absència de voluntat de comunicar i expressar, que són coses indefugibles, puix que en art i en no-art (una frontera ben difusa) qualsevol cosa tothora significa, comunica i expressa alguna cosa.

Per tot plegat hi ha gent (des de crítics veterans a passerells aspirants a crítics) que es demanen què vol dir David Ymberton amb les seves obres. I precisament per ser no-transcendent, podem arribar a considerar transcendent l'art d'Ymberton; això sí, en una direcció ben diferent de la que exigeixen aquests crítics tan seriosos.

És a dir, la no-transcendència d'Ymberton fa ballar el cap, és destarotadora, justament perquè no vol destarotar res. Apunta cap a —o encerta— d'altres possibilitats distintes de les de les avantguardes i els avantguardismes, de les quals i dels quals tanmateix beu, com gran part de l'art actual, com és lògic que així sigui (i malgrat això, l'art que no és abeurat per les avantguardes igualment pot ser òptim; i per què no?).

El desenvolupament de l'art d'Ymberton ha estat continu, treballat, madurat, mentalment i pràcticament, i no gens precipitat en cap moment. I fa senyals que no s'ha acabat pas. I és d'agrair, car un artista el gaudim en els seus assoliments i així mateix, però, en les seves transformacions.

La inauguració de la darrera exposició d'Ymberton va coincidir amb l'acabament de

l'exposició antològica de Tàpies al *Macba*. Què vol dir això? Que un mestre suprem, Tàpies, l'Anti-ymberton, va donar l'alternativa inconscient a un contramestre, a Ymberton, l'Antitàpies, que serà mestre (perquè de fet ja ho és, i si no el temps demostrarà que ja ho és) i l'art del qual no té res de res a veure amb el mestratge de Tàpies. Són els avatars de l'art: de la transcendència (intranscendent) a la intranscendència (transcendent).

DAVID YMBERNON (Igualada, 1972) es considera un artista plàstic que treballa amb diferents mitjans. Mostra per primera vegada la seva obra en públic als quatre anys. Possèït pel color taronja, cursa estudis de pintura a l'Escola d'Arts i Oficis de Tàrraga. Exposava regularment en galeries d'art, museus i altres espais d'art. Participa en festivals internacionals i d'altres esdeveniments artístics amb disciplines tan diverses com ara màgia, poesia, pintura, arts escèniques i cuina. És un artista altament visual i objectual, oníric i poètic. Actualment prepara l'exposició a la Galeria Joan Prats-Artgràfic de Barcelona (desembre 2005-gener 2006)

En un moment en què els artistes volen acostar-se a la realitat en un intent de confondre art i vida, David Ymberton s'allunya de qualsevol referent per inventar un món completament imaginatiu carregat de presències insòlites. Mitjançant l'experimentació plàstica amb incursions a altres disciplines (poesia, escenografia, *performance*, gastronomia, teatre...), crea un univers personal d'experiències a cavall entre la poètica i el joc, entre el que és oníric i la infantesa. La seva fantasia és tan desbordant que, per exemple, a Tàrraga funda el primer poble virtual del món, el New Tool (1994), una vila de 500 habitants que no té un espai físic i que és representat per institucions com ara el Museu d'Art Contemporani

MACONT i el FC New Tool. El treball d'Ymberton es caracteritza per la llibertat absoluta d'actuació i per la barreja de llenguatges i mitjans al seu abast. Fa servir el dibuix, els objectes trobats, el color, la poesia visual, els enginyers tècnics, etc. per crear maquetes d'escenografies realitzades o inventades, receptes plàstiques, experiments amb artefactes, estudis d'accions, situacions iròniques... Tot això i més, i sempre amb l'obsessió pel color taronja que atorga la nota vibrant i lluminosa com a contrapunt al blanc, al buit. Forquilles motoritzades, tractors alats, barques-llapis i barques-violí, vaixells i ous voladors, avionetes i plomes i un personatge protagonista, Latung La La, el pilot cuiner, apareixen per crear escenaris i narracions impossibles, completament obertes i sense cap argument tancat, ja que, segons l'artista: "concretar és reduir i suggerir és ampliar". Propostes lúdiques que provoquen l'espectador i que el fan participar activament per desentrellar unes situacions creades a partir d'elements extrets de l'entorn quotidià però descontextualitzats. **CONXITA OLIVER**

CARLES HAC MOR (Lleida, 1940) és escriptor. Ha tingut cura, també, de nombroses exposicions d'art, ha participat en moltes exposicions col·lectives i n'ha fet d'individuals. Del 1970 ençà, ha intervingut, no pas exclusivament com a guionista, en diversos films i vídeos, i també n'ha realitzat. Ha publicat traduccions al català de molt diversos autors. Té una trentena de llibres de poesia publicats i una extensa obra esparsa en molts centenars de publicacions.

